

VII. Milostný lejch

VII.1

Závišova píseň

Zawissonis cancio de amore mundali

- I Jižť mne vše radost ostává,
jižť mé vše útěchy stanú.
Srdce v túžebnosti v krvi plavá:
to vše pro mú milú žádnú.
- 5 Svýma zraky skrzě očko
silněť stříelé v mé srdéčko,
bydlímt' u plamenné túže.
Muoj život v túhách nemáhá:
to vše jejie krása drahá
- 10 silněť mě k tomu připúzie.
Srdce bolí,
silně ve krvi plavá,
i žádaje,
žádná, tvé milosti, ač se móže státi.
- 15 Jáť nikoli
živ nebudu na dlúžě
v té túžě,
kdyžť se zmilitká neráčí smilovati.
Túhať mě po nie, kdyžť na ni zpomenu,
- 20 div, žeť kdy nesplanu,
omdleje v túhách stanu:
já pro ni v mé mladosti žalostivé zahynu.
Toť mé nešťěstie, že byvše v radosti
i mám smutka dosti
- 25 od nevěrné milosti.
Ach, žalosti! Chodím smutný, vzdýchaje pro mú nevinu!
Jižť mé zpievanie
přestane nynie,
pyčtež mne, panny i vy, šlechetné panie,
- 30 žeť mi jest zahynúti pro milování.
Slunéčko vzhodí,
zářě vychodí,
má zmilitká v mém srdéčku vévodí,
silněť mi na mé mysli uškodí,
- 35 ač se, žádná, nesmiluje.

II Bych měl na všem světě koho,
 jenžt' by mi pomohl túžiti,
 měl bych utěšení mnoho,
 chtěl bych mu s věrú slúžiti.

5 Jakožto fénix oheň nietí,
 tu kdež chce svú mladost vzieti,
 v ohníť vzhoří v silné moci:
 takéž muoj kvietek žádúcí
 túžebný plamen horúcí

10 v srdci nietí ve dne v noci.
 Z mé mladosti
 jenž srdci túhy přeji,
 nesměji
 pro zlé lidi strach nikomému zjeviti.

15 V tejt' žalosti,
 jenžt' ji nosím na útrobě,
 ve mdlobě,
 najkraššie žádná, pro tě mi zahynúti.
 Zbožnýť má radost, a já v túhách vadnu,

20 to vše pro mú žádnú;
 sám sebú nic nevládnú,
 juž pohřiechu nemáť nikdy nižádného utěšení.
 Toť jest má núze, ach hrozný osude,
 ktož tebe nezbude,

25 tenť žalosti nabude!
 V srdéčku, žádná, pro tě já mám túžebné myšlenie.
 Mého túženie
 nemá umenšenie:
 pyč mne pověťrie, pyč mne všecko stvořenie,

30 karbunkulus, zafier i vše drahé kamenie,
 slunečné věci
 i vše na světě,
 pyč mne lilium, pyč ruožě i kvietie,
 chceť mi má zmlitká mój živótek odjěti, [35 ač se neráci smilovati.

III Orel divnú vášni mievá:
 své děti v slunci ohřievá,
 tuť je v té horkosti mievá,
 davť jim v slunce hleděti.
 5 Kterěž jasně <v> zřieti <ne> muož
 v slunce, toť sobě nespomuož,
 ihned je z hniezda vyvrátí.
 Takým orlem nazývám ji,
 pro nižť srdcem v túhách lkaji,
 10 strach mne, žeť mi život ztratí.
 Ach, mé očko,
 má útěcho, má radost,
 pro světlost,
 † žádná, svietišť jasněť vzezříti.†
 15 Mé srděčko
 se leká bez přestánie
 spadenie,
 jakožto orlíček spadna, tuť mu jest strach mieti.
 Jakožto lev, když koli svým hlasem zúpie,
 20 své dietky vykúpie,
 ihnedť jich smrt odstúpie,
 já také boje se smrti žádám promluvenie.
 Labut, divný pták, zpievá umieraje:
 také já, smutný žák,
 25 umruť v túhách zpievaje
 pro mú milú žádnú, když se neráčí smilovati nade mnú.
 Ach, auvech, má milá,
 již si mě umdlila!
 Ještě by mě od smrti vykúpila,
 30 by se mnú jedinké slovce promluvila.
 Sluněčko stkvúcie,
 ruožě světlúcie,
 srdce i tělo dávaji v tvoję ruce,
 duši mú porúčěji Bohu milému, [35 ač mne neráčíš živiti.

